

Anledning af en Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig). Det nævnte ærede Medlem var vel enig med mig i — jeg tør i alt Fald sige, at han i det Væsentlige var enig med mig i —, at Tidspunktet til at drøfte Forandringer i Loven af 25de Juni 1870 neppe kunde siges at være kommet endnu, og at der endogaa for hans Følelse kunde siges at være noget Stødende i allerede nu at komme ind derpaa. Men han mente, at, naar man nu var kommen under Veir med, at der var væsentlige Mangler ved en Lov som den nævnte, saa burde man dog helst frit bestemme, at man havde seilet, og gaa til at søge disse Mangler afhjulpne, i det foreliggende Tilfælde altsaa til at foretage en Supplering af Loven af 25de Juni 1870. Det ærede Medlem har imidlertid derved virkelig forglemmt, at det Supplement, hvormed der her er Tale, jo slet ikke indeholder noget Nyt. Tanken er ved de Forslag, hvormed der nu er Spørgsmaal, ikke bleven ledet i nogenjombestemt ny Retning, men Alt, hvad der er fremkommet i nærværende Samling, har tværtimod allerede været under Overveielse ved den omtalte Lovs Behandling i forrige Samling. Der foreligger altsaa aldeles intet Nyt. Dette kan nu naturligvis ikke forhindre, at ærede Medlemmer kunne være af den Mening, at det alligevel havde været bedre, om Loven af 25de Juni f. A. havde faaet den Affattelse, som den vilde have faaet ved Vedtagelsen af de Forslag, hvormed der nu er Tale, end den Affattelse, som den fik. Men jeg ser dog ikke rettere, end at min principale Indvending mod Sagens Fremme saaledes bliver staaende usvækket; thi i Virkeligheden er — det er idetmindste min Opfattelse — Svækkelsen af Lovgivningsmagtens Anseelse lige stor, hvad enten man kan behænde den Skjædesløshed i Vedtagelsen af slige Love eller Banskemodighed. Jeg holdt mig forrige Gang kun til den ene af disse Muligheder; men det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds har gjort mig opmærksom paa, at Vedtagelsen af en Lov som den heromhandlede ganske vist ogsaa kunde forstaaes paa en anden Maade. Jeg tror imidlertid ikke, at Lovgivningsmagten i noget af de to

Tilfælde henter sig Laurbær ved paa saadan Maade at forandre og forbedre sit eget Værk. Og ligesaa lidt kunne Statsborgerne, der skulle rette sig efter Lovene, paa nogen Maade være tjente med, at den lovgivende Magt i den ene Samling forandrer de Love, som ere vedtagne i den anden; og naturligvis kan dette allermindst være Tilfældet, naar Forandringen gjælder Emner som det om 50aarige Forpagtninger, altsaa Forhold, som man egentlig maatte antage ved den paagjældende deromgivne Lov at være ordnede for een eller maasse to Menneftaalder. Det vilde jo dog være høist „interessant“ — jeg tør ikke bruge det Udtryk, at det vilde være „et Kuriosum“ — hvis der i Løbet af de faa Aaarneder, siden Loven af 25de Juni 1870 var bleven udstedt, var blevet afluttet en, to eller tre nye 50-aarige Forpagtninger i Genhold til denne Lov, og vi saa nu gav os til at gjøre om paa denne Lov, vel at mærke, ikke med tilbagevirkende Kraft — thi den høitærede Ministers oprindelige Forslag i Folkethinget gif jo ligesaa lidt som det foreliggende ud paa, at dens Bestemmelser skulde have tilbagevirkende Kraft —, men saaledes, at vi enten forandrede Bestemmelserne eller fuldstændig ophævede Retten til de 50-aarige Forpagtninger. Man vilde da have det høist interessante Tilfælde, at vi som Løn for vore Anstrængelser for Loven af 1870 havde den Tilfredsstillelse, at den vel vilde komme til at gjælde som Lov idetmindste i 50 Aar, men kun som regulerende Forholdene for den ene eller de to eller tre Forpagtninger, som vare blevene afluttede i Genhold til samme. Dette er, mine Herrer, Konsekvensen af at forandre bestaaende nye Love, uden at der foreligger nogen tilstrækkelig Nødvendighed derfor, og uden at der er hengaaet nogen, om det maa være mig tilladt at sige, passende Tid, inden man underkaster Spørgsmaalet om Forandringer i saadanne Love en fornyet Drøftelse. — Et meget æret Medlem, der sidder her overfor, det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Scholer), har ganske vist gjort opmærksom paa, at der dog ligger Noget imellem Loven af 25de Juni 1870 og det nuværende Dieblit, og det Noget af Betydning, nemlig den Omstændighed, at der har